Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

7 päivänä syyskuuta 2022 *

Valtiontuki – Belgian JCDecaux Street Furniture Belgiumin hyväksi toteuttama tuki – Päätös, jolla tuki todetaan sisämarkkinoille soveltumattomaksi ja määrätään perittäväksi takaisin – Etu – Perusteluvelvollisuus

Asiassa T-642/19,

JCDecaux Street Furniture Belgium, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajinaan asianajajat A. Winckler, G. Babin ja B. Cambier,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään G. Braga da Cruz, C. Georgieva ja D. Recchia,

vastaajana,

jota tukee

Clear Channel Belgium, kotipaikka Bryssel, edustajinaan asianajajat P. de Bandt, M. Gherghinaru ja L. Panepinto,

väliintulijana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: puheenjohtaja H. Kanninen sekä tuomarit M. Jaeger ja M. Stancu (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies L. Ramette,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon 2.3.2022 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

tuomion

1 Kantaja JCDecaux Street Furniture Belgium, aiemmin JCDecaux Belgium Publicité, vaatii SEUT 263 artiklaan perustuvalla kanteellaan, että valtiontuesta SA.33078 (2015/C) (ex 2015/NN), jonka Belgia on pannut täytäntöön yrityksen JCDecaux Belgium Publicité hyväksi, 24.6.2019 annettu komission päätös C(2019) 4466 final (jäljempänä riidanalainen päätös) on kumottava.

Asian tausta

2 Brysselin kaupunki (Belgia) ja kantaja tekivät kaksi peräkkäistä sopimusta, jotka koskivat erilaisten kaupunkikalusteiden käyttöön antamista; osaa kalusteista voitiin hyödyntää mainostarkoituksessa.

3 Ensimmäinen sopimus tehtiin 16.7.1984 (jäljempänä vuoden 1984 sopimus), se oli voimassa 15 vuotta ja sen mukaan kantaja antoi Brysselin kaupungin käyttöön ja hyödynsi mainostilaa sisältäviä pysäkkikalusteita ja kaupunkiympäristön kalusteita, joita kutsuttiin ”kaupunkiympäristön tiedotuskalusteiksi” (mobiliers urbains pour l’information, MUPI; jäljempänä mainoskalusteet) ja jotka säilyivät kantajan omistuksessa seuraavin ehdoin:

– kantaja ei suorittanut minkäänlaista maksua vuokrina, hallintamaksuina tai käyttömaksuina pysäkkikalusteista eikä mainoskalusteista, mutta sen piti tarjota Brysselin kaupungille tietty määrä luontoisetuja, eli sen oli annettava maksutta käyttöön roskakoreja, julkisia käymälöitä ja sähköisiä sanomalehtiä sekä laadittava Brysselin kaupungin yleiskartta, matkailu- ja hotellikartta sekä jalankulkukartta;

– vastineeksi suoritteistaan kantaja sai luvan hyödyntää toimitettuja pysäkkikalusteita ja mainoskalusteita mainostarkoituksessa;

– jokaista kalustetta voitiin hyödyntää 15 vuoden ajan kontradiktorisen periaatteen mukaisesti laadittuun pöytäkirjaan merkitystä käyttöönottopäivästä lukien.

4 Brysselin kaupunki irtisanoi vuoden 1984 sopimuksen vuonna 1995.

5 Brysselin kaupunki käynnisti vuonna 1998 tarjouskilpailun, joka koski sellaisten mainoskalusteiden, matkustajakatosten ja julistekannattimien valmistamista, toimitusta, sijoittamista, käyttöönottoa, ylläpitoa ja huoltoa, joista osaa voitiin käyttää mainostarkoituksessa.

6 Vuoden 1984 sopimukseen perustuvien sopimusvelvoitteidensa noudattamiseksi ja tarjouskilpailun läpinäkyvyyden varmistamiseksi Brysselin kaupunki merkitsi kyseisen tarjouskilpailun erityisehtojen liitteeseen 10 (jäljempänä liite 10) 282 pysäkkikalustetta ja 198 mainoskalustetta, joihin sovellettiin vuoden 1984 sopimusta (jäljempänä liitteeseen 10 kirjatut telineet) ja joiden osalta kantajan hyödyntämisoikeus ei ollut vielä päättynyt vuoden 1984 sopimuksen ehtojen mukaisesti, sekä ilmoitti niiden kunkin sijainnin ja hyödyntämisoikeuden päättymispäivän.

7 Toinen sopimus tehtiin 14.10.1999 (jäljempänä vuoden 1999 sopimus), ja se muodostui ostotilauksesta sekä edellä tämän tuomion 6 kohdassa mainituista tarjouskilpailuasiakirjoista ja näiden liitteistä, liite 10 mukaan lukien; kantaja voitti tarjouskilpailun ja allekirjoitti kyseisen sopimuksen, joka korvasi vuoden 1984 sopimuksen. Sopimuksen ehdot olivat seuraavat:

– sopimus oli voimassa 15 vuotta;

– Brysselin kaupungista tuli käyttöön otettujen kaupunkikalusteiden omistaja, kun se maksoi kertaluonteisen nettohinnan kustakin kalusteesta, jotka toimitettiin täysin varustettuina, pystytettyinä ja toimintakuntoisina;

– kantajan oli maksettava kuukausivuokraa sopimuksen kohteena olevien kaupunkikalusteiden käytöstä mainostarkoituksessa.

8 Vuoden 1999 sopimuksen täytäntöönpanon aikana osa liitteeseen 10 kirjatuista telineistä poistettiin käytöstä ennen kyseisen liitteen mukaisia määräpäiviä, ja osa kalusteista säilytettiin käytössä vielä kyseisten määräpäivien jälkeen. Kantaja ei maksanut viimeksi mainituista telineistä vuokraa eikä veroja Brysselin kaupungille, toisin kuin vuoden 1999 sopimuksen soveltamisalaan kuuluneista kalusteista. Kyseinen tilanne päättyi vuoden 2011 elokuussa, kun viimeiset liitteeseen 10 kirjatut kalusteet purettiin pois.

9 Väliintulija Clear Channel Belgium teki 19.4.2011 Euroopan komissiolle kantelun, jossa se esitti kantajan saaneen sisämarkkinoille soveltumatonta valtiontukea, koska kantaja oli jatkanut tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden hyödyntämistä sovittujen määräpäivien jälkeen maksamatta Brysselin kaupungille vuokraa tai veroa.

10 Komissio aloitti 24.3.2015 SEUT 108 artiklan mukaisen muodollisen tutkintamenettelyn.

11 Cour d'appel de Bruxelles (Brysselin ylioikeus, Belgia) pysytti 29.4.2016 antamallaan tuomiolla tribunal de première instance francophone de Bruxellesin (Brysselin ranskankielinen alioikeus, Belgia) 13.12.2010 antaman tuomion, jossa todettiin, ettei kantaja ollut noudattanut liitteen 10 mukaisia määräpäiviä, jotka koskivat tiettyjen kyseiseen liitteeseen kirjattujen telineiden käyttöä; ettei kantaja ollut saanut Brysselin kaupungilta nimenomaista lupaa mainostelineiden ”vaihtamiseen” ja että siten kantaja oli hyödyntänyt oikeudettomasti kyseisiä mainostelineitä Brysselin kaupungin julkisella alueella.

12 Komissio päätti muodollisen tutkintamenettelyn 24.6.2019 antamalla riidanalaisen päätöksen. Riidanalaisen päätöksen 1 ja 2 artiklan sanamuoto on seuraava:

”1 artikla

[Kantajan] saama valtiontuki, jonka määrä vastaa niistä mainostelineistä maksamattomia vuokria ja veroja, jotka pystytettiin vuoden 1984 sopimuksen toimeenpanossa Brysselin kaupungin alueelle ja joita ylläpidettiin vielä niille vuoden 1999 sopimuksen liitteessä 10 määrätyn poistamisajankohdan jälkeen, ja jonka Belgia myönsi sääntöjenvastaisesti 15 päivän syyskuuta 2001 ja 21 päivän elokuuta 2010 välisenä aikana vastoin [SEUT] 108 artiklan 3 kohtaa, ei sovellu sisämarkkinoille.

2 artikla

1. Belgian on perittävä 1 artiklassa tarkoitettu tuki takaisin tuensaajalta.

– –”

Asianosaisten vaatimukset

13 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen 1 artiklan siltä osin kuin siinä päätellään kantajan saaneen sisämarkkinoille soveltumatonta valtiontukea vuoden 1984 sopimuksen toimeenpanossa ja sen 2–4 artiklan siltä osin kuin niissä määrätään Belgian valtio perimään tuki takaisin kantajalta

– velvoittaa komission ja väliintulijan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

14 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Väliintulija vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin hylkää kanteen.

Oikeudellinen arviointi

16 Kantaja esittää kanteensa tueksi neljä kanneperustetta. Kantaja väittää ensimmäisessä kanneperusteessaan komission tehneen ilmeisen arviointivirheen sekä oikeudellisen virheen katsoessaan edun muodostuvan tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden hyödyntämisestä kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen. Kantaja väittää toissijaisesti esitetyissä toisessa, kolmannessa ja neljännessä kanneperusteessa, että hypoteettinen valtiontuki soveltui sisämarkkinoille julkisesta palvelusta maksettavana korvauksena myönnettävää valtiontukea koskevista Euroopan unionin puitteista annetun komission tiedonannon (EUVL 2012, C 8, s. 15) sekä SEUT 106 artiklan 2 kohdan määräysten soveltamisesta tietyille yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja tuottaville yrityksille korvauksena julkisista palveluista myönnettävään valtiontukeen 20.12.2011 annetun komission päätöksen 2012/21/EU (EUVL 2012, L 7, s. 3) perusteella (toinen kanneperuste), että komissio ei ole noudattanut perusteluvelvollisuuttaan siltä osin kuin on kyse takaisin perittävän määrän arvioinnista (kolmas kanneperuste) ja että riidanalaisessa päätöksessä tarkoitettu valtiontuki oli joka tapauksessa vanhentunut (neljäs kanneperuste).

Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan komissio teki ilmeisen arviointivirheen sekä oikeudellisen virheen katsoessaan edun muodostuvan siitä, että kantaja hyödynsi tiettyjä liitteeseen 10 kirjattuja telineitä kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen

17 Ensimmäisellä kanneperusteellaan, joka jakautuu kolmeen osaan, kantaja pyrkii lähinnä kyseenalaistamaan arvioinnin, jonka komissio esittää riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 82–96 perustelukappaleessa SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta taloudellisen edun käsitteestä. Kantaja väittää ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisessä osassa komission jättäneen virheellisesti ottamatta huomioon korvausmekanismin, jota Brysselin kaupunki sovelsi vuoden 1984 sopimuksen taloudellisen tasapainon noudattamiseksi (jäljempänä vuoden 1984 sopimukseen liittynyt korvausmekanismi). Toisessa osassa kantaja väittää komission

käyttäneen virheellistä kontrafaktuaalista skenaariota katsoessaan, että vuokrat ja verot olisi pitänyt periä liitteeseen 10 kirjatuista telineistä, jotka säilytettiin käytössä kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen. Kolmannessa osassa kantaja väittää komission pitäneen virheellisesti vuoden 1984 sopimusta ”puhtaasti kaupallisena” ja kieltäytyneen siten soveltamasta 24.7.2003 annetusta tuomiosta Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ilmenevän oikeuskäytännön mukaisia arviointiperusteita.

Ensimmäinen osa, jonka mukaan komissio jätti virheellisesti ottamatta huomioon vuoden 1984 sopimukseen liittyneen korvausmekanismin

18 Kantaja väittää ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisessä osassa, että ensinnäkin jättäessään ottamatta huomioon vuoden 1984 sopimukseen liittyneen korvausmekanismin merkityksen komissio sivuutti Belgiassa tehtyjen pitkäaikaisten yleishyödyllisten sopimusten käytännön realiteetit ja oikeudelliset realiteetit; että toiseksi kyseinen korvausmekanismi perustui Brysselin kaupungin velvollisuuteen säilyttää vuoden 1984 sopimuksen taloudellinen tasapaino, joten kantajalle ei mitenkään voitu myöntää etua; että kolmanneksi komissio oli tehnyt oikeudellisen virheen viitatessaan 26.10.2016 annettuun tuomioon Orange v. komissio (C-211/15 P, EU:C:2016:798) sekä 24.7.2003 annetusta tuomiosta Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ilmenevään oikeuskäytäntöön ottamatta huomioon vuoden 1984 sopimukseen liittynyttä korvausmekanismia; että neljänneksi komissio ei ottanut huomioon valtiontuen käsitteen objektiivista luonnetta sivuuttaessaan kyseisen mekanismin merkityksen sillä perusteella, että kantaja oli suostunut ”oma-aloitteisesti” poistamaan tietyt liitteeseen 10 kirjatut telineet Brysselin kaupungin pyynnöstä, ja että viidenneksi vuoden 1984 sopimukseen liittynyttä korvausmekanismia koskevien lisäasiakirjojen puuttumisen perusteella ei voida katsoa, ettei Brysselin kaupunki toiminut markkinatoimijan tavoin, eikä osoittaa edun olemassaoloa, sillä asiakirjojen tällainen puuttuminen oli tavanomaista kyseessä olevan kaltaisille sopimuksille eikä etukäteen laadittua, vuoden 1984 sopimukseen liittyneen korvausmekanismin virallisesti vahvistavaa muodollista asiakirjaa edellytetä laissa eikä sopimuksessa.

19 Komissio ja väliintulija kiistävät kantajan väitteet.

20 On muistettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuksi valtiontueksi luokitteleminen edellyttää, että neljä edellytystä täyttyy eli että on olemassa valtion toimenpide tai valtion varoilla toteutettu toimenpide, kyseinen toimenpide on omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, sillä annetaan valikoivaa etua sille, joka on toimenpiteen kohteena, ja toimenpide vääristää tai uhkaa vääristää kilpailua. Lisäksi edun on oltava seurausta valtion toiminnasta (ks. tuomio 25.1.2022, komissio v. European Food ym., C-638/19 P, EU:C:2022:50, 121 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

21 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee myös, että tuen käsite ei kata ainoastaan positiivisia suorituksia, kuten avustuksia, vaan myös toimenpiteitä, jotka eivät ole avustuksia sanan suppeassa merkityksessä mutta jotka eri tavoin alentavat yrityksen vastattavaksi tavallisesti kuuluvia kustannuksia ja ovat siten sekä luonteeltaan että vaikutuksiltaan avustusten kaltaisia (ks. tuomio 11.9.2014, Kreikka v. komissio, T-425/11, EU:T:2014:768, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

22 Näin ollen on jo katsottu, että toimenpide, jolla viranomaiset myöntävät tietyille yrityksille vapautuksen taloudellisista kustannuksista ja jolla ei tosin siirretä valtion varoja mutta asetetaan edunsaajat taloudellisesti edullisempaan asemaan kuin muut maksuvelvolliset, merkitsee SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea (ks. analogisesti tuomio 11.9.2014, Kreikka v. komissio, T-425/11, EU:T:2014:768, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

23 SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu etu on taloudellinen etu, jota yritys ei olisi saanut tavanomaisten markkinoilla sovellettavien ehtojen mukaan eli ilman valtion toimenpidettä (ks. vastaavasti tuomio 29.4.1999, Espanja v. komissio, C-342/96, EU:C:1999:210, 41 kohta).

24 Lisäksi edun käsitteellä, joka on keskeinen toimenpiteen luokittelussa valtiontueksi, on objektiivinen luonne, joka ei riipu kyseessä olevan toimenpiteen laatijoiden motiiveista. Valtion toimenpiteiden tavoitteiden luonne ja niiden perustelut eivät siten vaikuta niiden luonnehtimiseen valtiontueksi. SEUT 107 artiklan 1 kohdassa ei nimittäin tehdä eroa valtioiden toimenpiteiden syiden tai tavoitteiden perusteella vaan niiden vaikutusten perusteella (ks. tuomio 25.1.2022, komissio v. European Food ym., C-638/19 P, EU:C:2022:50, 122 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

25 Vuoden 1984 sopimukseen liittyneestä korvausmekanismista on todettava ensinnäkin, ettei se seikka, että tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden säilyttämisellä ja hyödyntämisellä kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen on pyritty korvaamaan haitta, joka kantajalle on väitetysti aiheutunut tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden ennenaikaisesta käytöstä poistamisesta, jota Brysselin kaupungin väitetään vaatineen, eikä se seikka, että kyseinen korvausmekanismi vastasi Belgiassa tehtyjen pitkäaikaisten yleishyödyllisten sopimusten käytännön realiteetteja ja oikeudellisia realiteetteja, merkitse sitä, ettei kyseinen mekanismi voisi olla valtiontukea.

26 Kuten edellä tämän tuomion 24 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä nimittäin ilmenee, valtiontuen käsite on objektiivinen oikeudellinen käsite, joka määritellään suoraan SEUT 107 artiklan 1 kohdassa, jossa ei tehdä eroa valtion toimenpiteiden perusteiden tai tavoitteiden perusteella, vaan määritellään ne niiden vaikutusten perusteella. Siten sen perusteella, että valtion toimenpiteen tavoitteena on ollut säilyttää vuoden 1984 sopimuksen taloudellinen tasapaino tai että kyseinen tavoite on ollut kansallisen oikeuden periaatteiden mukainen, ei voida poissulkea ab initio tällaisen toimenpiteen luonnehtimista valtiontueksi.

27 Tämä pätee myös kantajan väitteeseen, jonka mukaan komissio ei ottanut huomioon valtiontuen käsitteen objektiivista luonnetta sivuuttaessaan vuoden 1984 sopimukseen liittyneen korvausmekanismin sillä perusteella, että kantaja oli suostunut poistamaan tietyt liitteeseen 10 kirjatut telineet ”oma-aloitteisesti” Brysselin kaupungin pyynnöstä.

28 Toiseksi on todettava, että toisin kuin kantaja väittää, tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden hyödyntämisen jatkaminen vielä kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen maksamatta vuokraa tai veroja Brysselin kaupungille vähensi kantajan vastattaviksi kuuluneita kustannuksia.

29 Osapuolten välillä on näet riidatonta, että vuoden 1999 sopimuksen tekemisen jälkeen kantaja saattoi pystyttää Brysselin kaupungin alueelle kaupunkikalusteita ja hyödyntää niitä vain kyseisessä sopimuksessa määrätyin ehdoin, joiden mukaan kantajan oli maksettava vuokraa ja veroja. Liitteen 10 mukaan vuoden 1999 sopimuksen ehdoista poiketen kantaja saattoi jatkaa kyseiseen liitteeseen kirjattujen telineiden hyödyntämistä vuoden 1984 sopimuksen mukaisin ehdoin eli maksamatta vuokraa ja veroja, kuitenkin ainoastaan kyseisen liitteen mukaisiin

määräpäiviin saakka. Kyseisten määräpäivien jälkeen nämä telineet oli korvattava uusilla telineillä, jotka kuuluivat vuoden 1999 sopimuksen soveltamisalaan ja joista oli siten velvollisuus maksaa veroja ja vuokraa.

30 Tämän perusteella se, että kantaja jatkoi tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden hyödyntämistä vuoden 1984 sopimuksen mukaisin ehdoin kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen, antoi kantajalle mahdollisuuden välttää vuoden 1999 sopimuksen soveltamisalaan kuuluvien uusien telineiden pystyttämisen ja hyödyntämisen ja siten sen maksettaviksi viimeksi mainitun sopimuksen mukaisesti kuuluneiden vuokrien ja verojen maksamisen. Lisäksi riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 49 perustelukappaleesta ilmenee, ettei tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden hyödyntäminen voinut jatkua kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen ilman Brysselin kaupungin lupaa.

31 Tältä osin on todettava lisäksi, että kuten edellä tämän tuomion 11 kohdasta ilmenee, cour d'appel de Bruxelles totesi 29.4.2016 antamassaan tuomiossa, ettei kantaja ollut noudattanut liitteen 10 mukaisia määräpäiviä tiettyjen kyseiseen liitteeseen kirjattujen telineiden osalta, ettei kantaja ollut saanut Brysselin kaupungilta nimenomaista lupaa mainostelineiden ”vaihtamiseen” ja että näin ollen kantaja oli hyödyntänyt kyseisiä telineitä oikeudettomasti Brysselin kaupungin julkisella alueella.

32 Kantaja tosin katsoo, ettei cour d'appel de Bruxellesin 29.4.2016 antamaa tuomiota voida ottaa huomioon nyt käsiteltävässä asiassa, koska Brysselin kaupunki ei ollut asianosaisena kyseisessä asiassa, joten se ei ollut voinut vahvistaa kansallisessa tuomioistuimessa vuoden 1984 sopimukseen liittyneen korvausmekanismin olemassaoloa.

33 Tämä väite ei voi menestyä. Kuten komissio perustellusti huomauttaa kantajan tätä kiistämättä, cour d'appel de Bruxellesin 29.4.2016 antamasta tuomiosta ilmenee nimittäin, että Brysselin kaupunki kutsuttiin asian käsittelyyn ja sille annettiin mahdollisuus esittää huomautuksensa. Lisäksi kuten riidanalaisesta päätöksestä ilmenee, Brysselin kaupunki ei kiistänyt kyseisen tuomion vaikutuksia oikeudenkäyntiä edeltäneessä menettelyssä.

34 Kolmanneksi kantaja väittää virheellisesti, ettei komissio voinut vedota riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 87–89 perustelukappaleessa 26.2.2015 annetun tuomion Orange v. komissio (T-385/12, ei julkaistu, EU:T:2015:117) 41–44 kohtaan sillä perusteella, että siitä ilmenevät unionin yleisen tuomioistuimen perustelut koskivat vain asianomaisen riita-asian tosiseikkoja.

35 Kyseisen 26.2.2015 annetun tuomion Orange v. komissio (T-385/12, ei julkaistu, EU:T:2015:117) 43 kohdassa todetaan nimittäin, että valtion toimenpide jäi kuulumatta SEUT 107 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan vain siksi, että sitä oli pidettävä korvauksena, joka oli vastike yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja tuottavien yritysten suorittamasta julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisestä, 24.7.2003 annetusta tuomiosta Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ilmenevässä oikeuskäytännössä vahvistettujen arviointiperusteiden mukaisesti. Unionin yleisen tuomioistuimen tarkoituksena ei siis ollut rajata tämän näkemyksen ulottuvuutta koskemaan vain asianomaisen tuomion taustalla ollutta asiaa. Lisäksi väite, jonka mukaan sopimusjärjestelyt olisi pitänyt ottaa käsiteltävässä asiassa huomioon, ei pidä paikkaansa, sillä kuten edellä tämän tuomion 31 kohdasta ilmenee, cour d'appel de Bruxelles totesi 29.4.2016 antamassaan tuomiossa, ettei kantaja ollut saanut Brysselin kaupungilta nimenomaista lupaa mainostelineiden ”vaihtamiseen”.

36 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa kantajan esittämällä väitteellä, jonka mukaan vertaaminen 24.7.2003 annetusta tuomiosta Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ilmenevään oikeuskäytäntöön on tehotonta, koska kantaja ei ollut velvollinen maksamaan veroja eikä vuokria eikä kyse voinut olla valtion varojen siirrosta. Komissio viittaa näet riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 87–89 perustelukappaleessa 24.7.2003 annetusta tuomiosta Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ilmenevään oikeuskäytäntöön edun toteamisen osalta, ei valtion varojen siirron tutkimisen osalta. Sitä paitsi kantaja ottaa kyseisen oikeuskäytännön itse esille ensimmäisen kanneperusteen kolmannessa osassa väittäen, että kyseisessä oikeuskäytännössä vahvistettuja edellytyksiä voidaan soveltaa käsiteltävässä asiassa.

37 Kun kantaja kyseenalaistaa päätelmän, jonka komissio esittää riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 94 ja 95 perustelukappaleessa ja jonka mukaan vuoden 1984 sopimukseen liittynyttä korvausmekanismia ei voitu pitää markkinataloustoimijan tavanomaisena toimintana, on myös siinä tapauksessa, että Brysselin kaupungin toiminta käsiteltävässä asiassa voitaisiin tutkia, muistettava neljänneksi, että oikeuskäytännön mukaan sen määrittämiseksi, onko valtion toimenpide tukea, on arvioitava, olisiko markkinataloustoimija, joka on kokonsa puolesta verrattavissa julkisella sektorilla toimiviin elimiin, voinut tehdä vastaavissa olosuhteissa samanlaisen päätöksen eli tässä tapauksessa olisiko se korvannut vastaavalla tavalla sopimuskumppanille tämän sopimusvelvoitteiden täyttämisestä väitetysti aiheutuneen vahingon (ks. vastaavasti tuomio 13.12.2018, Ryanair ja Airport Marketing Services v. komissio, T-165/15, EU:T:2018:953, 140 kohta). Lisäksi objektiivisista ja varmennettavissa olevista seikoista on ilmettävä selvästi, että kyseinen jäsenvaltio on ennen taloudellisen edun myöntämistä tai samanaikaisesti sen kanssa päättänyt korvata tosiasiallisesti toteutetulla toimenpiteellä sopimuskumppanille tämän sopimusvelvoitteiden täytäntöönpanosta väitetysti aiheutuneen vahingon (ks. vastaavasti tuomio 5.6.2012, komissio v. EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, 82 ja 83 kohta).

38 Tältä osin on todettava ensinnäkin, ettei yhdenkään komissiolle esitetyn seikan perusteella voida todeta, että Brysselin kaupunki olisi arvioinut kantajan tosiasiallista tulojen menetystä, joka liittyi tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden ennenaikaiseen poistoon ja joka oli tarkoitus korvata vuoden 1984 sopimukseen liittyneellä korvausmekanismilla, ja hyötyä, joka oli saatu muiden kyseiseen liitteeseen kirjattujen telineiden säilyttämisestä.

39 Toiseksi mistään asiakirja-aineistoon sisältyvästä seikasta ei ilmene, että Brysselin kaupunki olisi jatkanut vuoden 1984 liitteeseen liittyneen korvausjärjestelmän täytäntöönpanoa. Tältä osin Belgian viranomaiset toivat lisäksi esille komissiossa käydyn tutkintamenettelyn aikana, että liitteeseen 10 kirjattujen, ennenaikaisesti poistettujen telineiden määrän ja kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen säilytettyjen telineiden määrän välillä oli epäsuhta ja että vuoden 1984 sopimukseen liittyneellä korvausmekanismilla väitetysti suoritettu korvaus ylitti sen, mitä kantajalle oletetusti aiheutunut haitta olisi vaatinut (riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 85 ja 89 perustelukappale).

40 Kolmanneksi kantajan väitteestä, jonka mukaan vuoden 1984 sopimukseen liittynyttä korvausmekanismia koskevien lisäasiakirjojen puuttumisen perusteella ei voida katsoa, ettei Brysselin kaupunki olisi toiminut markkinatoimijan tavoin, eikä osoittaa edun olemassaoloa, sillä tällainen asiakirjojen puuttuminen oli tavanomaista kyseessä olevan kaltaisille sopimuksille eikä etukäteen laadittua, vuoden 1984 sopimukseen liittyneen korvausmekanismin virallisesti vahvistavaa muodollista asiakirjaa edellytetty laissa eikä kyseisessä sopimuksessa, on riittävää muistuttaa, että kuten edellä tämän tuomion 31 kohdassa todetaan, cour d'appel de Bruxelles

totesi 29.4.2016 antamassaan tuomiossa, ettei kantaja ollut noudattanut liitteen 10 mukaisia määräpäiviä tiettyjen kyseiseen liitteeseen kirjattujen telineiden osalta eikä se ollut saanut nimenomaista lupaa Brysselin kaupungilta mainostelineiden ”vaihtamiseen” ja että siten kantaja oli hyödyntänyt kyseisiä telineitä oikeudettomasti Brysselin kaupungin julkisella alueella.

41 Lisäksi on todettava joka tapauksessa, kuten komissio tuo perustellusti esille, että riippumatta siitä, oliko vuoden 1984 sopimukseen liittyneen korvausmekanismin virallinen vahvistaminen kirjallisesti Belgian lainsäädännön tai kyseisen sopimuksen perusteella tarpeen vai ei, kyseinen korvausmekanismi ei vapauttanut kansallista hallintoviranomaista velvollisuudesta arvioida sen mahdollisen vahingon olemassaoloa ja laajuutta, joka kantajalle oli saattanut aiheutua tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden ennenaikaisesta poistamisesta ja joka oli tarkoitus korvata kyseisellä mekanismilla vuoden 1984 sopimuksen taloudellisen tasapainon säilyttämiseksi, ja näin on ollut jo ennen kyseisen mekanismin käyttöönottoa. Tällainen arviointi on nimittäin tarpeen sen selvittämiseksi, onko kansallisen hallintoviranomaisen myöntämä toimenpide Euroopan unionin oikeudesta ja erityisesti SEUT 107 artiklan 1 kohdasta johtuvien vaatimusten mukainen.

42 Kaiken edellä esitetyn perusteella on todettava, että komission oli perusteltua katsoa, että se, että kantaja oli säilyttänyt ja hyödyntänyt tiettyjä liitteeseen 10 kirjattuja telineitä kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen, muodosti SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun taloudellisen edun, vaikka tämä säilyttäminen oli vuoden 1984 sopimukseen liittynyt korvausmekanismi.

43 Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa on siis hylättävä.

Toinen osa, jonka mukaan komissio teki ilmeisen arviointivirheen ja oikeudellisen virheen, kun se katsoi kantajan hyötyneen eduksi katsotuista vuokra- ja verosäästöistä

44 Kantaja riitauttaa tällä kanneperusteen osalla lähinnä riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 132 perustelukappaleen, jossa komissio katsoi, että sisämarkkinoille soveltumattoman tuen määrä oli laskettava kunkin liitteeseen 10 kirjatun ja kyseisen liitteen mukaisen, myöhemmin kuin 15.9.2001 olleen määräpäivän jälkeen säilytetyn telineen osalta niin, että lähtökohtana käytetään vuoden 1999 sopimuksen nojalla maksettaviksi tulevia vuokria sekä mainostelineisiin yleisesti sovellettavia veroja liitteen 10 mukaisen määräpäivän (jos se on ollut myöhemmin kuin 15.9.2001) tai 15.9.2001 (jos edellä mainittu määräpäivä on ollut aiemmin kuin 15.9.2001) ja tosiasiallisen poistamisajankohdan väliseltä ajalta. Komissio toi viimeksi mainitun osalta esille, että laskenta oli tehtävä Brysselin kaupungin 17.10.2001 antaman veropäätöksen 3–5 §:n, Brysselin kaupungin 18.12.2006 antaman veropäätöksen 4–7 §:n ja Brysselin kaupungin 17.12.2007, 15.12.2008, 9.11.2009, 20.12.2010 ja 5.12.2011 antamien veropäätösten 4–6 §:n perusteella.

– *Perimättä jääneitä vuokria koskeva väite*

45 Kantaja väittää perimättä jääneiden vuokrien osalta, että koska Brysselin kaupunki oli ottanut käyttöön vuoden 1984 sopimukseen liittyneen korvausmekanismin kyseisen sopimuksen taloudellisen tasapainon säilyttämiseksi, liitteeseen 10 kirjattuihin ja kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen säilytettyihin telineisiin sovellettiin kyseisessä sopimuksessa sovittuja ehtoja. Koska vuoden 1984 sopimuksessa ei määrätty vuokrasta, hallintamaksusta tai käyttömaksusta, ei Brysselin kaupunki ollut menettänyt vuokratulojaan.

46 Kantaja lisää väliintulokirjelmästä esittämissään huomautuksissa, että vaikka Brysselin kaupungin katsottaisiin voivan vaatia kantajalta jonkin suuruista määrää julkisen alueensa käyttämisestä, ainoa tilanteessa sovellettavissa oleva säännöstö on 17.10.2001 annettu veropäätös, joka koskee nimenomaisesti yleiselle tielle kaupallisessa tarkoituksessa ilman lupaa sijoitettuja kaupunkikalusteita. Yksikään liitteeseen 10 kirjatuista ja kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen säilytetyistä telineistä ei siten edellyttänyt vuokran maksamista, vaan pikemminkin julkisen alueen käytöstä perittävän pienen vuotuisen käyttömaksun (223,20 euroa kalustetta kohti) maksamista.

47 Komissio ja väliintulija kiistävät kantajan väitteet.

48 Tältä osin on muistettava, kuten edellä tämän tuomion 29 ja 30 kohdassa tuodaan esille, että sen jälkeen, kun vuoden 1999 sopimus tuli voimaan, kantaja saattoi pystyttää kaupunkikalusteita, myös mainostarkoituksiin soveltuvia kalusteita, Brysselin kaupungin alueelle ja käyttää niitä ainoastaan kyseisessä sopimuksessa sovituin ehdoin, joiden mukaan kantajan oli maksettava vuokraa ja veroja.

49 Edellä tämän tuomion 22 kohdassa mainitun oikeuskäytännön perusteella ja kun huomioon otetaan, että yksi vuoden 1999 sopimukseen sisältyvistä ehdoista oli vuokrien maksaminen, komission oli perusteltua todeta, että kantaja oli saanut SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun valtion varoista myönnetyn edun hyödyntäessään tiettyjä liitteeseen 10 kirjattuja telineitä saman liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen.

50 Esillä oleva väite on sen vuoksi hylättävä perusteettomana.

– *Perimättä jääneitä veroja koskeva väite*

51 Kantaja väittää perimättä jääneiden verojen osalta komission määrittäneen viitejärjestelmän virheellisesti. Kantaja esittää tältä osin useita väitteitä. Se väittää ensinnäkin, että koko valtion alueen tai edes Brysselin pääkaupunkiseudun hallintoalueen kattavan yhtenäisen verotusjärjestelmän puuttuessa Brysselin kaupungin antamat veropäätökset eivät voineet muodostaa viitejärjestelmää. Siten se, ettei kantajan ollut tarvinnut maksaa veroja Brysselin kaupungin alueella mainostarkoituksessa hyödyntämistään kaupunkikalusteista, voitiin katsoa eduksi vain, jos väliintulijan osoitetaan maksaneen kaikista mainostarkoituksessa hyödyntämistään kaupunkikalusteista saman verokannan mukaisen veron kaikissa muissa Belgian kunnissa, joissa se hyödynsi tällaisia kaupunkikalusteita. Toiseksi kantaja väittää, ettei 17.10.2001 annettua veropäätöstä sovellettu vuoden 1984 eikä vuoden 1999 sopimukseen. Kantaja vetoaa tältä osin kahteen tribunal de première instance francophone de Bruxellesin 4.11.2016 antamaan tuomioon, jotka osoittavat, ettei kantaja ollut velvollinen maksamaan kunnallisia mainosveroja vuoden 1999 sopimuksen osalta. Kolmanneksi kantaja väittää, että vuosien 1984 ja 1999 sopimuksiin voitiin soveltaa mukauttamisperiaatetta.

52 Komissio ja väliintulija kiistävät kantajan väitteet.

53 Kantajan väitteestä, joka koskee käsiteltävässä asiassa sovellettavaa viitejärjestelmää, on tuotava esille ensinnäkin, että siinä tapauksessa, että kyseisen väitteen on tulkittava liittyvän toimenpiteen valikoivaan luonteeseen, väite on hylättävä, sillä kun kyseessä on yksittäinen toimenpide, kuten käsiteltävässä asiassa, taloudellinen etu oletetaan valikoivaksi (ks. vastaavasti tuomio 4.6.2015, komissio v. MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60 kohta).

54 Joka tapauksessa on todettava, ettei komissio tehnyt arviointivirhettä ottaessaan viitejärjestelmäksi Brysselin kaupungin antamat veropäätökset, koska Belgian viranomaiset eivät kiistäneet oikeudenkäyntiä edeltäneessä menettelyssä sitä, että nämä päätökset muodostivat Brysselin kaupungin alueella tapahtuvan mainostelineiden hyödyntämisen verottamista koskevan verotuksen viitejärjestelmän.

55 Toiseksi toisin kuin kantaja väittää, tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden hyödyntämiseen kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen sovellettiin 17.10.2001 annettua veropäätöstä ja verojen maksamatta jättäminen merkitsi kantajan vastattaviksi tulevien kustannusten pienentymistä.

56 Asian kannalta merkityksellisistä Brysselin kaupungin antamien veropäätösten säännöksistä, jotka mainitaan riidanalaisessa päätöksessä, ilmenee nimittäin, että 17.10.2001 annetulla veropäätöksellä otettiin käyttöön verovuosina 2002–2006 tilapäisistä mainoksista julkisessa tilassa perittävä vero. Samassa päätöksessä säädettiin Brysselin kaupungin sekä sen perustamien, sen rahoittamien tai sen alaisuudessa toimivien elinten omia mainoksia koskevasta verovapautuksesta. Brysselin kaupunki antoi myöhemmin 18.12.2006 veropäätöksen, jossa säädettiin samasta verosta ja samasta verovapautuksesta verovuodelle 2007. Verovuodesta 2008 lähtien Brysselin kaupunki otti käyttöön mainostelineisiin sovellettavan erityisen vero 17.12.2007, 15.12.2008, 9.11.2009, 20.12.2010 ja 5.12.2011 annettujen veropäätösten nojalla.

57 Riidanalaisesta päätöksestä ilmenee myös, että Belgian viranomaiset ilmoittivat 20.6.2016 antamissaan kirjallisissa huomautuksissa, joilla ne vastasivat komission 15.4.2016 päivätyssä kirjeessä esittämiin kysymyksiin, että Brysselin kaupunki oli katsonut 17.10.2001 annetulla veropäätöksellä säädetyn kaupungin omia ilmoituksia koskevan verovapautuksen nojalla, ettei vuoden 1999 sopimuksen soveltamisalaan kuuluvia mainostarkoituksessa hyödynnettyjä kaupunkikalusteita verotettaisi, koska Brysselin kaupunki omisti ne. Se ei siis perinyt kyseisiä veroja vastaavia määriä verovuosina 2002–2009.

58 Kuten Belgian viranomaiset ovat kuitenkin tuoneet esille 20.2.2017 esittämissään huomautuksissa, joilla ne vastasivat komission 14.2.2017 esittämiin lisäkysymyksiin, Brysselin kaupunki ei kuitenkaan missään vaiheessa hyödyntänyt itse kaupunkikalusteita mainostarkoituksessa ja se omisti vain vuoden 1999 sopimuksen soveltamisalaan kuuluneet kaupunkikalusteet.

59 Belgian viranomaiset toivat lisäksi esille, että Brysselin kaupunki oli todennut myöhemmin, että mainostarkoituksessa hyödynnettyjen kaupunkikalusteiden vapauttaminen veroista pelkästään sillä perusteella, että Brysselin kaupunki omisti ne, vaikka se ei ollut niiden hyödyntäjä, aiheutti perusteettoman edun muiden mainostelineiden hyödyntäjiin nähden. Se päätti periä veroja vuoden 1999 sopimuksen soveltamisalaan kuuluneista mainostarkoituksessa hyödynnetyistä kaupunkikalusteista, ja ensimmäiset verot kannettiin vuonna 2011 verovuodelta 2009.

60 Kaikki nämä seikat osoittavat, että verovapautus, jota Brysselin kaupunki sovelsi liitteeseen 10 kirjattuihin ja kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen säilytettyihin telineisiin, johtui siitä, että kyseisiin telineisiin sovellettiin verovapautusta, josta oli säädetty Brysselin kaupungin antamissa veropäätöksissä Brysselin kaupungin omille ilmoituksille, vaikkei Brysselin kaupunki ollut kyseisten telineiden hyödyntäjä eikä omistaja.

61 Komissio on siten todennut perustellusti, että Brysselin kaupungin vuodesta 2001 alkaen antamia veropäätöksiä olisi pitänyt soveltaa liitteeseen 10 kirjattuihin, määräpäivien jälkeen käytössä säilytettyihin telineisiin ja että Brysselin kaupungin ennen verovuotta 2009 soveltama verovapautus oli viitejärjestelmää koskeva poikkeus, joka merkitsi Brysselin kaupungin valtion varoista myöntämää etua.

62 Kuten Belgian viranomaiset ovat tuoneet itse esille, on näet niin, että vaikka Brysselin kaupungin omiin tarpeisiinsa tai sen perustamien, sen rahoittamien tai sen alaisuudessa toimivien elinten tarpeisiin käyttämien, mainostarkoituksessa hyödynnettyjen kaupunkikalusteiden vapauttaminen verosta saattoi tosiasiallisesti olla perusteltua, tällaista vapautusta ei voitu soveltaa, kun kolmas osapuoli ja etenkin ulkomainonnan alalla toimiva liikeyritys hyödynsi kyseisiä kalusteita samassa tarkoituksessa.

63 Tribunal de première instance francophone de Bruxellesin 4.11.2016 antamista kahdesta tuomiosta, jotka osoittavat, ettei kantaja ollut velvollinen maksamaan kunnallisia mainosveroja vuoden 1999 sopimuksen osalta, on todettava, ettei näillä tuomioilla ole merkitystä todettaessa tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden hyödyntämisen kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen olevan valtiontukea. Kuten edellä tämän tuomion 24 kohdassa on tuotu nimittäin esille, valtion toimenpiteen luokittelemisessa valtiontueksi SEUT 107 artiklassa ei tehdä eroa valtion toimenpiteiden syiden ja tavoitteiden perusteella, vaan toimenpiteet määritellään niiden vaikutusten perusteella. Oikeuskäytännössä on lisäksi katsottu, että toimenpide, jolla viranomaiset myöntävät tietyille yrityksille verovapautuksen ja jolla ei tosin siirretä valtion varoja mutta asetetaan edunsaajat taloudellisesti edullisempaan asemaan kuin muut verovelvolliset, merkitsee SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea (ks. tuomio 11.9.2014, Kreikka v. komissio, T-425/11, EU:T:2014:768, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

64 Kolmanneksi kantajan väitteistä, jotka koskevat vuosien 1984 ja 1999 sopimusten mukauttamista siinä tapauksessa, että veroja sovellettaisiin, on todettava, kuten komissio perustellusti toteaa, ettei mukauttamisperiaate voi edellyttää, että Brysselin kaupunki tarkistaa vuoden 1984 sopimusta. Kyseisen sopimuksen 7.2 kohdassa määrätään nimenomaisesti, että hyödyntämiseen liittyvien olosuhteiden muuttuessa, uudet verotukselliset toimenpiteet mukaan lukien, kantajan on pyydettävä sopimuksen ehtojen tarkistamista eikä Brysselin kaupunki ole velvollinen tarkistamaan ehtoja omasta aloitteestaan. Kantaja ei ole kuitenkaan esittänyt näyttöä siitä, että se olisi pyytänyt vuoden 1984 sopimuksen tarkistamista.

65 Kaiken edellä esitetyn perusteella on todettava, ettei komissio tehnyt arviointivirhettä katsoessaan, että kantaja oli hyötynyt edun muodostavista vuokra- ja verosäästöistä. Ensimmäisen kanneperusteen toinen osa on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Kolmas osa, jonka mukaan vuosien 1984 ja 1999 sopimukset eivät ole ”puhtaasti kaupallisia” ja 24.7.2003 annetusta tuomiosta Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ilmenevässä oikeuskäytännössä vahvistetut edellytykset täyttyivät käsiteltävässä asiassa

66 Kantaja väittää ensimmäisen kanneperusteen kolmannen osan yhteydessä, että käsiteltävässä asiassa vuosien 1984 ja 1999 sopimukset eivät ole ”puhtaasti kaupallisia” ja että vuoden 1984 sopimukseen liittynyt korvausmekanismi täyttää 24.7.2003 annetusta tuomiosta Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ilmenevässä oikeuskäytännössä vahvistetut neljä edellytystä. Kantaja väittää siten, että sille oli annettu selkeästi määriteltyjä julkisen palvelun tehtäviä, että kyseisen korvausmekanismin laskentaperusteet oli määritetty

etukäteen objektiivisesti ja läpinäkyvästi, että korvaus rajautui siihen, mikä oli välttämätöntä yleisen palvelun velvoitteiden täyttämisestä aiheutuvien kustannusten kattamiseksi, ja että vuosien 1984 ja 1999 sopimukset oli tehty sen kanssa avointen, läpinäkyvien ja syrjimättömien tarjouskilpailumenettelyjen perusteella.

67 Komissio ja väliintulija kiistävät kantajan väitteet.

68 Alkuun on todettava, että koska riidanalainen päätös koskee ainoastaan tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden säilyttämistä saman liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen, 24.7.2003 annetusta tuomiosta Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ilmenevässä oikeuskäytännössä vahvistettujen edellytysten arviointi kohdistuu vain kyseiseen säilyttämiseen ja siten vuoden 1999 sopimusta koskeva kantajan väite on tehoton.

69 24.7.2003 annetusta tuomiosta Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ilmenevässä oikeuskäytännössä vahvistettujen edellytysten osalta on muistettava, että kyseisen oikeuskäytännön mukaan SEUT 107 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan ei kuulu valtion toimenpide, jota on pidettävä korvauksena, joka on vastike edunsaajayritysten suorittamista sellaisista palveluista, jotka johtuvat julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisestä, siten, että kyseiset yritykset eivät todellisuudessa saa taloudellista etua ja että kyseinen toimenpide ei näin ollen aseta kyseisiä yrityksiä edullisempaan kilpailutilanteeseen suhteessa niiden kilpailijayrityksiin.

70 Jotta tällaista korvausta ei kuitenkaan luokiteltaisi valtiontueksi yksittäistapauksessa, seuraavien neljän edellytyksen on täytyttävä kumulatiivisesti:

– ensinnäkin tuensaajayritys täyttää tosiasiallisesti julkisen palvelun velvoitteita ja nämä velvoitteet on määritelty selvästi;

– toiseksi ne parametrit, joiden perusteella korvauksen määrä lasketaan, on vahvistettu etukäteen objektiivisesti ja läpinäkyvästi;

– kolmanneksi korvaus ei saa ylittää sitä, mikä on tarpeen, jotta voidaan kattaa kaikki ne kustannukset tai osa niistä kustannuksista, joita julkisen palvelun velvoitteiden täyttäminen aiheuttaa, kun otetaan huomioon kyseisestä toiminnasta saadut tulot ja kyseisten velvoitteiden täyttämisestä saatava kohtuullinen voitto;

– neljänneksi silloin, kun julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisestä vastaavaa yritystä ei valita julkisia hankintoja koskevassa menettelyssä, tarvittavan korvauksen taso on määritettävä tarkastelemalla sellaisia kustannuksia, joita hyvin johdetulle ja asetettujen julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisen kannalta riittävillä kuljetusvälineillä varustetulle keskivertoyritykselle aiheutuu kyseisten velvoitteiden täyttämisestä, kun otetaan huomioon toiminnasta saadut tulot ja kyseisten velvoitteiden täyttämisestä saatava kohtuullinen voitto.

71 24.7.2003 annetusta tuomiosta Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ilmenevän oikeuskäytännön mukaan ensimmäisellä edellytyksellä pyritään olennaisilta osin määrittämään, onko ensinnäkin edunsaajayrityksen tehtäväksi tosiasiassa annettu julkisen palvelun velvoitteiden täyttäminen, ja toiseksi, onko nämä velvoitteet määritelty selvästi kansallisessa oikeudessa. Mainitulla edellytyksellä pyritään avoimuuden ja oikeusvarmuuden tavoitteeseen, joka edellyttää sellaisten vähimmäisvaatimusten täyttymistä, jotka liittyvät yhden tai useamman sellaisen viranomaisen toimen olemassaoloon, jossa

määritellään riittävän täsmällisesti ainakin niille yrityksille kuuluvien julkisen palvelun velvoitteiden luonne, kesto ja laajuus, joiden tehtäväksi näiden velvoitteiden täyttäminen on annettu (tuomio 20.12.2017, Comunidad Autónoma del País Vasco ym. v. komissio, C-66/16 P–C-69/16 P, EU:C:2017:999, 72 ja 73 kohta).

72 Käsiteltävässä asiassa on huomautettava ensinnäkin, ettei yhdestäkään kantajan toimittamasta asiakirjasta ilmene, että Belgian viranomaiset olisivat määritelleet vuoden 1984 sopimuksen kohteena olevien kaltaisten kaupunkikalusteiden pystyttämisen ja hyödyntämisen yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyväksi palveluksi. Toiseksi kuten edellä tämän tuomion 31–33 kohdassa esitetystä arvioinnista ilmenee, kantaja ei voinut vedota siihen, että Brysselin kaupunki olisi antanut nimenomaisen luvan tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden säilyttämiseen ja hyödyntämiseen määräpäivien jälkeen. Tämän perusteella on korostettava, ettei olemassa ole viranomaisen toimea, jolla olisi annettu kantajan tehtäväksi poistaa tietyt kaupunkikalusteiden telineet julkisen palvelun velvoitteen täyttämiseksi.

73 Edellä esitetyn perusteella on todettava, ettei komissio tehnyt arviointivirhettä todetessaan, että vuoden 1984 sopimus oli puhtaasti kaupallinen sopimus, joten ensimmäinen 24.7.2003 annetusta tuomiosta Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ilmenevässä oikeuskäytännössä vahvistetuista edellytyksistä ei täyttynyt.

74 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan 24.7.2003 annetusta tuomiosta Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ilmenevässä oikeuskäytännössä vahvistettujen neljän edellytyksen on täytyttävä kumulatiivisesti, jotta korvausta julkisen palvelun velvoitteista ei katsottaisi valtiontueksi (ks. vastaavasti tuomio 1.3.2017, Ranska v. komissio, T-366/13, ei julkaistu, EU:T:2017:135, 79 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tästä seuraa, että yhden edellytyksen täyttymättä jääminen riittää edun olemassaolon toteamiseen ja siten kyseisen korvauksen luonnehtimiseen tueksi (tuomio 11.7.2018, Buonotourist v. komissio, T-185/15, ei julkaistu, EU:T:2018:430, 132 kohta).

75 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäisen kanneperusteen kolmas osa on hylättävä.

76 Edellä esitetyn perusteella on todettava, ettei komissio tehnyt arviointivirhettä katsoessaan, että tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden säilyttäminen ja hyödyntäminen kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen muodosti edun, ja että ensimmäinen kanneperuste on perusteeton.

Toinen kanneperuste, jonka mukaan hypoteettinen valtiontuki soveltui sisämarkkinoille julkisesta palvelusta maksettavana korvauksena myönnettävää valtiontukea koskevista Euroopan unionin puitteista annetun komission tiedonannon sekä päätöksen 2012/21 perusteella

77 Kantaja väittää komission tehneen oikeudellisen virheen ja arviointivirheen, koska siinä tapauksessa, että vuoden 1984 sopimukseen liittynyt korvausmekanismi voitaisiin luokitella valtiontueksi, komission olisi pitänyt sille kuuluvien laajojen tutkintavaltuuksien nojalla ottaa huomioon SEUT 106 artiklan 2 kohdan täysi vaikutus.

78 Komissio ja väliintulija kiistävät kantajan väitteet.

79 Aluksi on todettava, että kantaja pyrkii riitauttamaan toisella kanneperusteellaan komission arvioinnin tuen soveltuvuudesta sisämarkkinoille. Kantaja väittää, että toisin kuin riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 126 perustelukappaleessa tuodaan esille, komission olisi pitänyt tutkia viran puolesta, voitiinko SEUT 106 artiklan 2 kohtaa soveltaa kyseiseen toimenpiteeseen, ja että komissio oli tehnyt oikeudellisen virheen ja arviointivirheen jättäessään tekemättä näin.

80 Tältä osin on todettava, että tuen sisämarkkinoille soveltuvuuden tutkimisen osalta asianomainen jäsenvaltio ja asianomaiset osapuolet voivat kiistää vapaasti komission tätä koskevat alustavat päätelmät muodollisen tutkintamenettelyn aikana. Jäsenvaltiolla ja jossain määrin myös asianomaisilla osapuolilla on yleensä paremmat lähtökohdat osoittaa kyseisen toimenpiteen toteuttamisen pyrkimyksenä olevan yleisen edun mukaisen tavoitteen olemassaolo, jonka perusteella toimenpiteen voitaisiin todeta soveltuvan kokonaan tai osittain sisämarkkinoille (ks. vastaavasti tuomio 30.4.2019, UPF v. komissio, T-747/17, EU:T:2019:271, 128 kohta).

81 Näin ollen, kuten riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 126 perustelukappaleessa todetaan, koska Belgian viranomaiset eivät ole esittäneet komissiossa käydyn muodollisen tutkintamenettelyn aikana missään vaiheessa väitettä, jolla olisi pyritty osoittamaan, että jotakin SEUT 106 artiklan 2 kohdassa määrätyistä poikkeuksista voitiin soveltaa käsiteltävässä asiassa, kantaja ei voi arvostella komissiota siitä, ettei tämä ole tutkinut viran puolesta vuoden 1984 sopimukseen liittyneen korvausmekanismin yhteensopivuutta kyseisen artiklan kanssa.

82 Komission on todettava siten katsoneen perustellusti, ettei SEUT 106 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun poikkeukseen voitu vedota. Toinen kanneperuste on siis hylättävä perusteettomana.

Kolmas kanneperuste, jonka mukaan komissio on laiminlyönyt perusteluvelvollisuuden takaisin perittävän määrän arvioinnin osalta

Ensimmäinen osa, jonka mukaan komissio ei vastaa riittävällä tavalla asianosaisten vetoamiin seikkoihin, esittää lehdistötiedotteessaan ennakkokäsityksen takaisin perittävän tuen määrästä ja rikkoo omia sisäisiä menettelysääntöjään

83 Kantaja väittää kolmannen kanneperusteen ensimmäisen osan yhteydessä komission laiminlyöneen perusteluvelvollisuutensa, sillä komissio arvioi takaisin perittävän tuen määräksi noin kaksi miljoonaa euroa, joka vastaa väliintulijan esittämää määrää, vaikka kantaja on osoittanut, kuten Belgian viranomaisetkin, etteivät väliintulijan arviot olleet asianmukaisia. Lisäksi komissio oli esittänyt 24.6.2019 päivätyssä lehdistötiedotteessaan ennakkokäsityksen takaisin perittävän tuen määrästä, vaikkei kyseinen määrä sisältynyt kuitenkaan riidanalaiseen päätökseen. Kantajan mukaan komission olisi pitänyt perustella päätöksensä noudattaa väliintulijan ehdotusta. Koska se ei tehnyt näin, ovat riidanalaisen päätöksen perustelut puutteelliset ja komissio on poikennut omasta valtiontukien alan menettelykäsikirjastaan, mikä viittaa siihen, että perusteluvaatimuksen on oltava tiukempi silloin, kun kyseessä on seikka, josta asianosaiset ovat erimielisiä.

84 Komissio ja väliintulija kiistävät kantajan väitteet.

85 On todettava, että kantajan väitteet, joiden mukaan komissio arvioi takaisin perittävän tuen määräksi noin kaksi miljoonaa euroa hyväksyen näin väliintulijan esittämän arvion, perustuvat riidanalaisen päätöksen virheelliseen tulkintaan.

86 Riidanalaisesta päätöksestä ilmenee selvästi, että kaksi miljoonaa euroa mainitaan siinä yhteydessä, jossa väliintulija ja Belgian viranomaiset esittävät arviot takaisin perittävän tuen määrästä, eikä sitä mainita perusteena, jota komissio olisi käyttänyt kyseistä määrää koskevan arviointinsa tukena.

87 Riidanalaisen päätöksen sanamuodosta ilmenee lisäksi eittämättä, ettei komissio ole määrittänyt takaisin perittävän tuen määrää, vaan se on vahvistanut ainoastaan kyseisen tuen määrän laskentamenetelmän. Komissio on näet todennut tältä osin, että laskelma on tehtävä jokaisesta liitteeseen 10 kirjatusta ja myöhemmin kuin 15.9.2001 jälkeen olleen määräpäivänsä jälkeen säilytetystä telineestä ottamalla viitteeksi vuoden 1999 sopimuksen nojalla maksettaviksi tulevat vuokrat ja mainostelineisiin yleisesti sovellettavat verot liitteessä 10 mainitun alkuperäisen määräpäivän (jos se on ollut myöhemmin kuin 15.9.2001) tai 15.9.2001 (jos edellä mainittu määräpäivä on ollut aiemmin kuin 15.9.2001) ja tosiasiallisen poistamisajankohdan väliseltä ajalta ottamatta huomioon vuoden 1984 sopimukseen liittynyttä korvausmekanismia.

88 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että kantajan väite, jonka mukaan komissio on hyväksynyt väliintulijan esittämän tuen määrän perustelematta päätöstään noudattaa väliintulijan ehdotusta, on perusteeton.

89 Kolmannen kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Toinen osa, jonka mukaan hypoteettisen tuen määrän määrittäminen ei ollut mahdollista ja muodosti esteen tuen takaisin perimiselle

90 Kantaja kiistää kolmannen kanneperusteen toisessa osassa arvioinnin, jonka komissio esittää päätöksen johdanto-osan 52, 119, 137 ja 144 perustelukappaleessa. Kantaja väittää ensinnäkin komission sivuuttaneen Belgian viranomaisten esittämät arvioinnit ja hyväksyneen väliintulijan ehdottaman tuen määrän. Toiseksi kantaja väittää, että joka tapauksessa sen väitetysti saaman edun määrän määrittäminen oli käytännössä mahdotonta, koska liitteeseen 10 kirjattuihin telineisiin sovelletun vuoden 1984 sopimuksen rahoitusrakenteen mukaisesti sopimuksessa ei määrätty vuokrasta, hallintamaksusta tai käyttömaksusta ja sitä sovellettiin liitteeseen 10 kirjattuihin, määräpäiviensä jälkeen käytössä säilytettyihin telineisiin. Kolmanneksi kantaja väittää, että vaikka ennen liitteen 10 mukaisia määräpäiviä käytöstä poistettujen telineiden ja kyseisten määräpäivien jälkeen käytössä säilytettyjen telineiden välinen korvaus olisi voinut johtaa epäsuhtaan – mitä se ei ollut tehnyt – komissio ei voinut vaatia tästä johtuvan edun takaisin perimistä, koska kun väitetyn tuen määrää ei voida määrittää kohtuudella, Brysselin kaupungin puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen saattoi muodostaa esteen tuen takaisin perimiselle SEUT 108 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 13.7.2015 annetun neuvoston asetuksen (EU) 2015/1589 (EUVL 2015, L 248, s. 9) 16 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

91 Viimeksi mainitun osalta kantaja lisää vastauskirjelmässään, että kannekirjelmässä mainittu riidanalaisen päätöksen perustelujen puutteellisuus vie siltä itseltään mahdollisuuden riitauttaa täsmällisesti ne oikeudelliset seikat ja tosiseikat, jotka ovat tuen määrän arvioinnin taustalla. Kantajan mukaan kantajan saaman hypoteettisen edun määrän arvioinnin mahdottomuus yhdistettynä edellä mainittuihin riidanalaisen päätöksen puutteellisiin perusteluihin johtaa kantajan puolustautumisoikeuksien loukkaamiseen ja estää tuomioistuimen harjoittaman laillisuusvalvonnan.

92 Komissio ja väliintulija kiistävät kantajan väitteet. Komissio väittää tältä osin vastaajan vastauksessa, ettei kantajan vastauksessa esitettyä väitettä kantajan puolustautumisoikeuksien loukkaamisesta voida ottaa tutkittavaksi sillä perusteella, että kantaja katsoi kannekirjelmän nostamisvaiheessa kyseisen loukkauksen kohdistuneen Brysselin kaupunkiin. Komission näkemyksen mukaan kyseinen uusi kanneperuste on jätettävä tutkimatta unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 84 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

93 Kantajan väitteestä, jonka mukaan komissio sivuutti Belgian viranomaisten esittämät arviot ja hyväksyi väliintulijan ehdottaman tuen määrän, on muistettava yhtäältä, että edellä tämän tuomion 87 ja 88 kohdassa todetaan, ettei komissio ollut määrittänyt takaisin perittävän tuen määrää, vaan se oli ainoastaan esittänyt kyseisen tuen määrän laskentamenetelmän hyväksymättä väliintulijan esittämää tuen määrää. Toisaalta on todettava, että komissio on selittänyt syyt, joiden vuoksi kantajan saama etu oli komission mukaan Belgian viranomaisten arviota suurempi. Komissio toi siten esille katsovansa, että kyseisten viranomaisten esittämä arvio, jonka mukaan kyseinen etu oli 200 000 euroa, oli perusteeton, koska sitä laskettaessa oli otettu virheellisesti huomioon vuoden 1984 sopimukseen liittynyt korvausmekanismi.

94 Väitteestä, jonka mukaan kantajan saaman edun määrän määrittäminen oli mahdotonta ja tämän vuoksi puolustautumisoikeuksia oli loukattu, on tuotava aluksi esille, että kantajan väitteen perusteena on Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdan c alakohdassa puolustautumisoikeuteen kuuluvaksi vahvistetun perusteluvelvollisuuden laiminlyönti. Koska kyseessä on oikeusjärjestyksen perusteisiin kuuluva peruste, se voidaan ottaa esille vasta kantajan vastauksessa (ks. vastaavasti tuomio 20.7.2017, Badica ja Kardiam v. neuvosto, T-619/15, EU:T:2017:532, 42 kohta).

95 Sitten on todettava, että kantajan väitteet, jotka koskevat kantajan saaman edun määrän määrittämisen väitettyä mahdottomuutta sekä kantajan itsensä ja Brysselin kaupungin puolustautumisoikeuksien väitettyä loukkaamista, perustuvat virheelliseen lähtökohtaan. Kantaja katsoo nimittäin olennaisin osin, että ainoa etu, joka voitaisiin mahdollisesti ottaa huomioon, voisi aiheutua ennen määräpäiviään ennenaikaisesti poistettujen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden määrän ja tästä korvauksena liitteen 10 mukaisten määräpäivien jälkeen säilytettyjen telineiden määrän välisestä epäsuhdasta. Kantajan mukaan tiettyjen liitteeseen 10 kirjattujen telineiden säilyttäminen antoi edun vain siinä tapauksessa, että kyseinen säilyttäminen ylittäisi vuoden 1984 sopimukseen liittyneestä korvausmekanismista annettavan korvauksen. Tämä olettama, jonka Belgian viranomaiset ovat esittäneet lisäksi oikeudenkäyntiä edeltäneessä menettelyssä ja jonka komissio on hylännyt, ei kuitenkaan pidä paikkaansa. Kuten edellä tämän tuomion 25–42 kohdassa tuodaan näet esille, se, että kantaja säilytti käytössä ja hyödynsi tiettyjä liitteeseen 10 kirjattuja telineitä kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen, merkitsi SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua taloudellista etua. Kuten komissio on tuonut perustellusti esille riidanalaisessa päätöksessä, laskelma oli suoritettava näin ollen kustakin liitteeseen 10 kirjatusta ja kyseisen liitteen mukaisen, myöhemmin kuin 15.9.2001 olleen määräpäivän jälkeen säilytetystä telineestä käyttämällä viitteenä vuoden 1999 sopimuksen perusteella maksettaviksi tulevia veroja sekä mainostelineisiin yleisesti sovellettavia veroja liitteen 10 mukaisten alkuperäisten määräpäivien (jos nämä ovat olleet myöhemmin kuin 15.9.2001) tai 15.9.2001 (jos liitteen 10 mukainen alkuperäinen määräpäivä on ollut aiemmin kuin 15.9.2001) ja tosiallisen poistamisajankohdan väliseltä ajalta ottamatta huomioon vuoden 1984 sopimukseen liittynyttä korvausmekanismia.

96 Riidanalaisessa päätöksessä vahvistetusta laskentamenetelmästä on täsmennettävä, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että kun komissio määrää sisämarkkinoille soveltumattomaksi todetun tuen palautettavaksi, sen ei ole vahvistettava palautettavan tuen täsmällistä määrää. On riittävää, että komission päätös sisältää sellaiset tiedot, joiden nojalla sen adressaatti voi itse suuremmitta vaikeuksitta määrittää tuon määrän (ks. tuomio 13.2.2014, Mediaset, C-69/13, EU:C:2014:71, 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Oikeuskäytännön mukaan on siis riittävää, että komissio esittää riittävän luotettavan laskentamenetelmän palautettavan tuen määrän määrittämiseksi (ks. vastaavasti tuomio 18.10.2007, komissio v. Ranska, C-441/06, EU:C:2007:616, 41 kohta), kuten käsiteltävässä asiassa.

97 Edellä esitetyn perusteella kolmannen kanneperusteen toinen osa ja siten kolmas kanneperuste on hylättävä perusteettomina.

Neljäs kanneperuste, jonka mukaan riidanalaisessa päätöksessä todettu valtiontuki on joka tapauksessa vanhentunut

98 Kantaja riitauttaa neljännellä kanneperusteellaan riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 66 ja 67 perustelukappaleen väittämällä, että käsiteltävässä asiassa tuen myöntämisen laskeminen ei ala ajankohdasta, jona kukin liitteeseen 10 kirjattu ja kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen säilytetty teline poistettiin käytöstä, vaan ajankohdasta, jona tehtiin päätös korvauksesta, joka annettiin tiettyjen telineiden ennenaikaisesta poistamisesta Brysselin kaupungin pyynnöstä. Kantajan mukaan vuoden 1984 sopimukseen liittynyt korvausmekanismi on ollut käytössä jo 31.7.2000 lähtien, joten kyseisen mekanismin soveltamispäätöksen ajankohdasta riippumatta kyseinen mekanismi oli voimassa ennen 15.9.2001. Tuen takaisin periminen oli siten vanhentunut, koska komission Belgian viranomaisille esittämä ensimmäinen tietopyyntö oli päivätty 15.9.2011.

99 Komissio ja väliintulija kiistävät kantajan väitteet.

100 Asetuksen 2015/1589 17 artiklan 1 kohdan mukaan komission toimivaltuuksiin periä tuki takaisin sovelletaan kymmenen vuoden vanhentumisaikaa. Saman asetuksen 17 artiklan 2 kohdassa säädetään, että vanhentumisaika alkaa päivästä, jona sääntöjenvastainen tuki on myönnetty tuen saajalle joko yksittäisenä tukena tai tukiohjelmaan kuuluvana tukena, ja että sääntöjenvastaista tukea koskevat komission toimet tai jäsenvaltion komission pyynnöstä toteuttamat toimet keskeyttävät vanhentumisajan.

101 Oikeuskäytännön mukaan tuen myöntämispäivän määrittäminen voi vaihdella kyseessä olevan tuen luonteen mukaan, joten sellaisen monivuotisen järjestelmän, jossa on kyse maksusuorituksista tai etujen jaksoittaisesta myöntämisestä, tapauksessa tuen oikeusperustana olevan toimen antamispäivän ja päivän, jona yritykset tosiasiallisesti saavat tuesta koituvan hyödyn, välillä voi kulua merkittävä aika. Tällaisessa tapauksessa tuki on vanhentumisajan laskemiseksi katsottava myönnetyn tuen saajalle vasta päivänä, jona se on tosiasiallisesti myönnetty tälle (tuomio 8.12.2011, France Télécom v. komissio, C-81/10 P, EU:C:2011:811, 82 kohta).

102 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että valtion toimenpide, jonka komissio katsoo olevan valtiontukea, on se, että kantaja säilytti ja hyödynsi tiettyjä liitteeseen 10 kirjattuja telineitä kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien ja niiden tosiasiallisen poistamisajankohdan välisenä aikana maksamatta vuokraa ja veroja.

103 Kun huomioon otetaan kyseessä olevan tuen tällainen luonne, on todettava, että riippumatta siitä, minä päivänä ennen 31.7.2000 vuoden 1984 sopimukseen väitetysti liittynyttä korvausmekanismia koskeva päätös tehtiin, päivä, josta alkaen kantaja on hyötynyt tosiasiallisesti edusta, joka muodostui siitä, ettei kantaja maksanut vuokria eikä veroja liitteeseen 10 kirjatuista ja kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen säilytetyistä telineistä, on täsmälleen sama päivä, jona kyseiset telineet olisi pitänyt poistaa käytöstä. Kyseinen päivä on siis se asetuksen 2015/1589 17 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu päivä, jona tuki on myönnetty kantajalle, ja siten päivä, josta vanhentumisaika on alkanut.

104 Lisäksi on todettava, että käsiteltävässä asiassa tuki on myönnetty jaksoittaisina etuina, koska liitteeseen 10 kirjatuista ja kyseisen liitteen mukaisten määräpäivien jälkeen säilytetyistä ja hyödynnetyistä telineistä olisi pitänyt maksaa veroja ja vuokria jaksoittain niiden lopulliseen poistamiseen saakka.

105 On todettava vielä, että koska komission ensimmäinen Belgian viranomaisille osoitettu tietopyyntö oli päivätty 15.9.2011, kantajalle mahdollisesti ennen 15.9.2001 myönnetty tuki oli joka tapauksessa vanhentunut.

106 Siten komission vahvistama tuen määrän laskentamenetelmä, jonka mukaan laskenta oli suoritettava kustakin liitteeseen 10 kirjatusta ja kyseisen liitteen mukaisten, myöhemmin kuin 15.9.2001 olleiden määräpäivien jälkeen säilytetystä telineestä käyttämällä viitteenä vuoden 1999 sopimuksen perusteella maksettaviksi tulevia vuokria sekä yleisesti mainostelineisiin sovellettavia veroja liitteen 10 mukaisten alkuperäisten määräpäivien (jos nämä ovat olleet myöhemmin kuin 15.9.2001) tai 15.9.2001 (jos edellä mainitut määräpäivät ovat olleet aiemmin kuin 15.9.2001) sekä tosiasiallisen poistamispäivän väliseltä ajalta ottamatta huomioon vuoden 1984 sopimukseen liittynyttä korvausmekanismia, on asianmukainen.

107 Tämän perusteella riidanalainen päätös ei ole, toisin kuin kantaja väittää, lainvastainen siltä osin kuin komissio katsoi, ettei sen toteama valtiontuki ollut vanhentunut.

108 Edellä esitetyn perusteella neljäs kanneperuste ja siten kanne kokonaisuudessaan on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

109 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

110 Koska kantaja on hävinnyt asian, se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut tämän vaatimusten mukaisesti. Koska väliintulija ei ole vaatinut, että kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) JCDecaux Street Furniture Belgium velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Euroopan komission oikeudenkäyntikulut.

3) Clear Channel Belgium vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Kanninen Jaeger Stancu

Julistettiin Luxemburgissa 7 päivänä syyskuuta 2022.

Allekirjoitukset